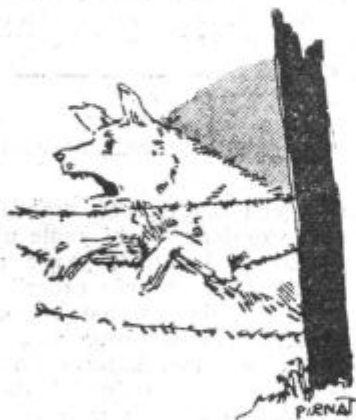

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Skakanje skozi ograje iz trnaste žice zahteva železne živce in hitre noge. Strganuhelj se je lotil te umetnosti šele v svojih poznejših letih; ko pa je bil na višku moči, mu je bila to najljubša telovadba.

»Tistim, ki to resnično znajo, napravi obilo zabave,« je dejala mati zajka. »Najprej bežiš pred tvojim psom naravnost in ga malce razgreješ s tem, da se mu daš skoraj ujeti. Potem pa, ko si še samo za en skok pred njim, ga zvodiš v velikem loku v polnem diru v kako do prs segajočo žično ograjo. Sama sem često videla, kako sta se ob njej pohabila pes ali lisica za vse življenje. Nekoč sem videla silnega lovskega psa, kako je obležal na mestu mrtev. Toda videla sem tudi marsikaterega zajca, kako je izgubil življenje pri tem drznem činu.«

Zarava je znal Strganuhelj nekaj,

česar se marsikateri zajec nikoli ne nauči. Belo je to »Uluknjanje«, precej težka zadeva. To je mnogokrat zadnja rešitev brihtnega zajca, prej ali slej pa smrt bedastega zajčka. Mladi zajec misli vedno najpreje na to pomoč, še prej ko je preizkusil kako drugo, dočim jo uporablja stari izkušeni zajec le v skrajni sili, kadar vse drugo nič več ne pomaga. To je siguren pobeg pred človekom ali psom, pred lisico ali ptico roparico, prinese pa gotovo propast vselej, kadar je zasledovalec kuna, smrdljivec ali podlasica.

V močvirju sta bili le dve zemeljski luknji. Ena se je nahajala na južni strani pod solnčno sipino, ki jo je tvoril suh proti vetru zavarovan grič, proti sončni strani odprt in lepo položen. Tu so dolgoletci imeli ob lepih dnevih svoje solnčne kopelji. Na blazini iz smrekovih igel in zimzelena so se pre-

žegovati v raznih mačjih položajih in se preobračali z ene plati na drugo, kakor da bi bili že pečenka na rešetki, ki se hoče od vseh strani dobro opeči. Pomežikovali, hrkali in zvijali so se kakor po najhujših bolečinah in mukah, v resnici pa jim je bil to najblažji užitek, kar so jih sploh poznali.

Počez čez obronek griča je ležal star smrekov štor. Njegove nenavadne korenine so se vile čez rumeno sipino, kakor zmajeve tace in pod njihovimi varujočimi izrastki si je že davno izkopal jamo neki godrnjavi mrmrlec. Ta čmerikavec je bil čimdalje bolj nergast in čimdalje bolj siten. In nekega dne se je ta bedak spoprijel v svoji objestnosti z Olifantovim psom, namesto da bi se skrivil v svojo jamo. Posledica tega je bila, da je bilo njegovo stanovanje eno uro kasneje brez gospodarja in da se je vanj vselila mati dolgouhlja.

Nekaj časa potem si je prilastil to luknjo meni nič tebi nič neki samoljuben mlad smrdljivec, ki bi se bil gotovo veselil dolgega življenja, ako bi bil nekoliko manj predrzen in domišljav. Kajti predrznež si je domišljjal, da mora celo mož s puško pobegniti pred njim. Tako je trajala njegova slavna vlada le sedem dni, kakor nekoč vlada nekega hebrejskega kralja, in mati zajka je kmalu prevzela njegov brlog.

Druga votlina »Praprotna luknja« je ležala, kakor ime že pove, pod praprotnim grmom tik ob detelji. Bila je tesna, vlažna in uporabna le v skrajni sili kot poslednje pribežališče. Tudi ta luknja je bila delo nekega mrmralca, dobrohotnega in prijaznega soseda. Toda fant je bil razmišljen in kmalu se je njegova koža spremenila v bič ter vlekla večje konjske sile iz Olifantovih poljskih konj. »Mu je že prav,« je menil stari Olifant, »ta bič je itak zrastel pri tisti ukradeni hrani, ki bi jo naše živali morale spremeniti v konjske sile.«

Strganuhelj in mati sta bila torej edina lastnika teh dveh votlin. Obiskovala pa sta ju kolikor mogoče pogosto, to pa zato, da ne bi napravila najmanjše stezice, ki bi mogla izdati njunim sovražnikom, da imata še to

Tam je tudi stalo votlo orehovo drevo. Vzlic temu, da je skoraj propadlo, poslednje pribežališče.

je vendar le vsako leto z nova ozelelo in nudilo dolgouhcem neprecenljive koristi, ker je bilo na obeh straneh odprto. Ta brlog je bil dolgo časa sedež nekega starega, samotarskega jamskega medveda, ki je videl svojo življenjsko nalogo v tem, da je venomer lovil žabe, in se kakor nekdanji menihi vzdržal vse mesne hrane. Zelo so pa sumili, da mu je manjkala le priložnost, da bi si kdaj privoščil kak zajčji zrezek. Tako se je nekoč zgodilo, da ga je neke noči doletela nenadna smrt, ko je bil ravno na delu, da temeljito počisti Olifantov kurnik. In mati zajka ni zato prav nič žalovala za pokojnim, pač pa je zasedla njegov prijeten brlog z velikim občutkom olajšave.

IV.

Zlati solnčni sij avgustovega jutra je oblival močvirje. Vsa narava se je kopala v toplih žarkih. Mali rujavi močvirni vrabec se je gugal na dolgi šibi nad ribnikom. Pod njim je kazala umazana voda par trakov modrega neba, ki so se zlivali z zeleno rumenimi vodnimi cveticami v najkrasnejši mozaik, v čigar sredini se je zrcalila slika malega ptiča. Ob bregu v ozadju so bujno rastle zlato rumene rastline, ki so metale temne sence čez rujavo šašje.

Oči malega močvirnega vrabca niso bile tako vzgojene, da bi znale uživati vso to barvno lepoto. Opazile pa so nekaj, kar bi mi najbrže prezrli. Med nešteto rujavimi kupi listov sta bila pod širokimi listi povodnih rastlin dva kosmata živa kupa, katerih nosa sta neprestano migala gor in dol, dasi sta sicer ležala popolnoma mirno.

Bila sta zajka in Strgan, ki sta ležala stegnjena pod velikimi listi. Ta prostorček pa si nista izbrala za to, da bi vohala opojni vonj tistih listov, temveč ker takega vonja ne prenašajo konjske muhe, pred katerimi sta se tako zavarovala.

Dalje prihodnjia.

Gustav Strniše:

Umirajoče rože

Prehital nas je beli sneg,
in zdaj umiramo,
pošlednjikrat se v tihi breg
začudene oziramo.

Saj vseokrog spreminja se,
izgrinja polje, vrt,
sneg v iskrinah utrinja se,
razgrinja beli prt.

A prt je prazen, siromak
ga pač nebo vesel,
je mrzla peč, kurjave ni,
kako se bo ogrel?

Kako je mrzel zimski prt,
pod njim vse mrtvo spi,
na njem gosti se stanka smrt,
a burja piška ji.

Sneg beli nas je prihetal,
uspaval nas je hlad,
še zadnji cvet ni odvetel,
pa konec je vseh naših nad!

Manica:

Nepoboljšljiv

Cigan se vtihotapi v grajski hlev in odvede tele. Ko potem žene ukradeno žival skozi bližnjo vas, zavohajo nje-

govo nepošteno dejanje tamošnji kmetje. Cigančetu bi bila skoro že staba predla, da se ni zavzel sanj v vas!

stanujoči stari profesor, čel, stega se da vedno več doseči ko s tepežem.

Nato pokliče ta gospod cigana predse in ga poknega na tako lep in ljudomil način, da postane izmolvši na mah ves mehak in svečano objavi, da hoče takoj ko nastopi noč, vrniti ukradeno tele lastniku.

To staremu gospodu tako ugaja, da cigančeta pohvali in mu podari za odhodnjo pol kitobase s kruhom.

Vaščani se profesorjevi lahkovernosti poredno muzajo, ta pa se razhuditi

»Možje, vi vse prečno vidite! Mo poznate ciganske duše. Vse se mora zlepa! Le na lep način se da izpreobračati te zakrknjenca. Grem stavit, da bo cigan še nocoj gna! tele nazaj v grajski hlev!«

Kmetje pa niso bili teh misli in drugo jutro odide eden izmed njih v graščino, da se o ciganovi poštenosti osebno prepriča. Ko se vrne, stopi poredno se smehljaje pred profesorja:

»Gospod v gradu sem bil. Stavo ste dobili, ali — «

»No, no, kaj ali? Na dan s besedo! Torej tele je spet v hlevu! Cigan v bistvu ni tako pokvarjen, saj sem vedel, jaz namreč — «

»Gospod profesor, pustite me, da povem! Stavo ste dobili, pravim. Cigan je namreč tele res vrnil, a za odškodnino je pa mimogrede ukradel — kravo!«

Manko G.:

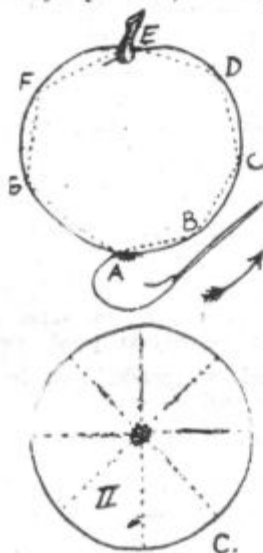
Kot zublji rdeči

Kot zublji rdeči
gorijo grmovi,
v jesenskem so vetru
vzdrhateli gozdovi.
Zaplakale loke
in trudne vse njih
premrzle objele
so megle jih sive.

Le bori samotni
na polju motiljo,
v žarečo poljano,
gozdove strnijo.

Šala z jabolkom

Kaj naj bi rekel kdo izmed vaših znancev, če bi mu dali jabolko, da ga olupí, pa bi pri lupljenju odkril, da je jabolko pod kožo že razrezano na majhne koščke. To zveni sicer neverjetno, vendar pa se da precej lahko napraviti. Natanko si oglejte sliko št. 2. Potem vdenite dolgo in močno nit v precej dolgo iglo in potegnite nit skozi jabolko. Delajte pa tako, kakor je ozna-

čeno na sliki št. 1. Jabolko zabodite pri A in vodite nit tik pod lupino do B. Tu potegnite iglo na svetlo in jo vtaknite takoj nazaj v isto luknjo ter usmerite proti točki C. Tako delajte okoli in okoli, dokler ne boste naposled prišli nazaj do točke A. Morate pa paziti, da nit ne bo nikoli dvojna. Na koncu boste imeli pri A oba konca niti v roki. Oba konca potegnite potem previdno iz jabolka in pri tem se bo jabolko počasi prerezalo na dva dela, ne da bi se to na zunaj videlo. Lahko delate tudi tako, da držite en konec niti trdno v roki in vlečete samo drugega. Slika št. 2. kaže kako je treba jabolko razrezati na več kosov. Če ga štirikrat obšijemo, dobimo osem krahjev.

Volk in koze

Nekoč so šle tri koze v gozd, da bi objedale listje. Prva je imela en trebušček, druga dva, tretja tri. Vse tri so se prav zadovoljno gostile. Koza z enim trebuščkom je bila prva sita in je šla domov. Zdajci ji je prišel volk naproti in ji rekel: »Hitro teci, sicer te bom požrl!« — Koza je odgovorila: »Nikar me ne požri! Kmalu bo prišla tista koza, ki ima dva trebuščka, od tiste boš še bolj sit!« Volk je pustil kozo.

Nato je prišla druga koza. Tudi ta je rekla volku: »Nikar me ne požri! Precej za menoj bo prišla tista koza, ki ima tri trebuščke. Od tiste se boš prav do sitega nažrl!« Volk je pustil tudi to kozo, da je odšla domov.

Zdaj je prišla tretja koza. Volk je zarenčal: »Hitro teci domov, sicer te bom požrl!« Ta pa ga je brcnila tako močno, da je volk padel z viška v dolino in si zlomil nogo. Iz vasi pa so pritekli kmetje in volka pobili.

Iz češčine R. D.

Nilka Potočnik:

Siromak ob poti

Ob poti v travici zeleni
Ubog siromak sedi.

Kaj? A res v hišici nobeni

Za njega več koticčka ni?

Željno ozira se v mladino

Ki proti njemu se lovi,

In ko pridirja čez ledino,

Pri njem osuplo obstoji

Le pridite otroci k meni,

Povem vam žalostno povest;

Bil tudi moj je gaj zeleni,

Ko svojih let naštel sem šest.

Da, tudi meni je sijala

Radost kot vam z veselih lic,

Tud meni je pomlad dajala

Veselje, petje drobnih ptic.

Zdaj sta mi nogi ohromeli,

Zapušča me že luč oči,

Lasje so meni osiveli

In v rokah ni je več moči.

Telo mi v cunje je zavito,

Ves zrušen čakam zadnjih dni;

A v prsih srce silovito

Nazaj si mladih dni želi.

Mladost ne ve, kaj je trpljenje

Kaj je pomanjkanje in glad

Mladost veselo gre v življenje,

Življenje polno lepih nad.

Josep Fandot:

Tončka in rojenice

Tončka se je prebudila, ker je skozi nezagrnjeno okence posijalo solnce in vsulo šop žarkov uprav na njen obraz. Zapeklo jo je na licih in v zaprtih očeh, zato pa je šinila z roko preko obraza in si mela oči. A bila ni na solnce prav nič huda, temveč se je

samo posmejala. Naglo se je trikrat pokrižala a ni molila prav nič, ker Tončka v resnici ni znala moliti kakor drugi otroci. In kako naj tudi moli, ko pa niti govoriti ne zna in v svojem osemletnem življenju še nikoli ni slišala človeške besede? Še vedela ni, kaj ljudje prav za prav govore in kako govore, samo to je vedela, da ljudje premikajo ustnice in si nekaj dopovedujejo. Tončka je sicer poslušala na vso moč, a ni slišala ničesar, pa naj si je še tako prizadevala, da bi slišala vsaj besedico. A zaman — Tončka je bila mutasta, ker so rojenice pozabile, da bi ji v zibelki odprle ušesa in ji na jezik položile gibčne besede.

Naglo se je napravila in pohitela v kuhinjo. Tam sta pri mizi sedela mati in bratec Mihec, ki se je šele pred letom dni skobacal iz zibelke. Tončka se je vsedla k njima in izpila skodelico mleka. Mati ji je pričela pripovedovati, da bo danes lepo vreme in bo Tončka

lahko brez skrbi pasla krave. Samo skrbno jih mora pasti, da ne zbežljajo in ji ne pobegnejo v goščavo, kjer jih je tako težko najti.

Mati je govorila z ustnicami in rokami. Tončka jo je razumela do najzadnje besedice in še malo ni čutila, da je mutasta. Pa tudi mati je razumela vse, kar ji je Tončka hotela povedati. Pogovarjali sta se tako lepo, da sta obe pozabili, da Tončka še nikoli ni slišala in izpregovorila žive besedice. Samo malemu Mihecu se je čudno zdelo, zakaj je Tončka vedno tako tiha in niti z njim noče izpregovoriti lepe besede in mu kaže samo z rokami nekaj, česar pa Mihec nikakor ni mogel razumeti. A kljub temu jo je imel rad in se je z njo rajši igral nego z materjo.

Tončka je odšla v hlev in od jastri odvezala tri krave. Gnala jih je iz vse si na prostrani pašnik, ki se je razpro-

stiral pod gozdom ob širokemrodu, sredi katerega je naglo tekla drveča potok. Sedla je na nizko skalo, položila šibo poleg sebe, prekrizala roke in gledala krave, ki so se mirno in zadovoljno pasle po sočnih tratinah.

Iz gozda je hipoma pritekla velika črna kos in se vsedel nedaleč od nje na

kamen. Tončka ga je gledala in je videla, kako kos tu pa tam odpre kljun in ga zapre. Vedela je, da kos zdajle prepeva svojo najlepšo pesem. Saj ji je mati pravila, da vse ptice prepevajo, ker so vesele in jim je lepo v življenju. A kaj bi Tončka dala, če bi slišala le enkrat tisto pesem, ki jo kos prepeval. In kaj šele bi dala, če bi mogla ona le enkrat zapeti, joj, zapeti tako pesem, ki jo včasih mati zapoje. Seveda, Tončka je ne sliši a vendar čuti, da mora biti tista pesem tako lepa, da bi se jokala od veselja, ako bi jo slišala.

A Tončka je zmajala z glavo in se posmehnila. »Kaj mi ne pride v glavo!« si je dejala v svojih mislih. »Kaj morem za to, če so rojenice pozabile, da bi mi v zibel odprle ušesa? Oh, saj bi bile gotovo nesrečne, če bi vedele, kaj so mi storile. Treba bi jih bilo samo poiskati in jim povedati. Pa bi po pravile, kar so nekoč napak storile.«

Toda kje naj poišče rojenice? Mati pripoveduje, da domujejo tam gori, kjer se potok zajeda v divje skalovje in si je med njim utrl široko špiljo, kjer je tako temno, da je človeka strah. V tisti špilji prebivajo rojenice globoko pod vodo, lepo hišico imajo tam in pojejo od jutra do večera, a pojejo lepše kot vse ptice, kolikor jih premorejo gorski gozdovi. A človek jih težko vidi. Saj mati pravi, da jih človek vidi samo enkrat v življenju in še tedaj samo za kratek trenutek: tisti hip, ko ga polože v zibel.

Tončka se je zamislila. Hm, vse to je res in prav. Saj ljudem ni treba, da vidijo rojenice še enkrat. Vse imajo, kar potrebujejo, vidijo, slišijo, govori jo in lahko prepevajo, kadar jih je volja. Samo Tončka nima vsega tega, samo ona bi dala Bog ne kaj za to, če bi le enkrat slišala veselo pesem in bi jo mogla tudi sama zapeti. A Rojenice ji niso prav storile in gotovo še danes ne vedo, da ji niso prav storile. Če bi jim kdo povedal, kaj so Tončki storile, bi gotovo prišle k nji in popravile, kar so pozabile.

Tončka se je domislila vsega tega in je tlesknila z rokami. Pogledala je gor na skalovje, ki se je dvigalo divje nedaleč tam kraj pašnika. Krave so se že bližale skalovju in Tončka se ni prav nič pomišljala, temveč je pohitela za kravami. Prebredla je potok, ki

se je zaganjal z vso silo, da bi ji izpodmaknil noge. A Tončka se ni vdala, že je stala na varnem pesku in je splezala na skalovje. Gledala je v tesno špiljo, koder se je penila razjarjena voda in se zaganjala v začrnele skale.

Gledala je in gledala, da so jo oči že pričele boleti. Pač je videla bele, široke pene, pač je videla v tolmunu zeleno vodo, a hišice rojenic ni zagledala nikjer, še manj pa rojenic samih. Tončka se je domislila, da bi jih morala poklicati in jim dopovedati, kaj hoče od njih. A kako naj jih pokliče, ko pa ne zna govoriti in ni z njenega jezika nobene besede, pa naj si še tako prizadeva, da bi jo zavpila dol v špiljo?

Zalostno je sedela dolgo uro vrh skalovja in nepremično gledala v temno globočino. Voda je pljuskala tam doli, se vrtela v nemirnih vrtincih in brizgala belkaste pene na oblzano skalovje. Žive stvari ni bilo tam doli. Le enkrat je šinil iz razpoke čuden, črn ptič in se kakor blisk zagnal iz špilje. Tončka je gledala, a iz vode ni stopila nobena rojenica, da bi ji z roko pomignila in ji dopovedala, kaj je pozabila tedaj, ko je njo polagala v zibel. Že jo je prevzemala misel, da bi se splazila v špiljo in poizkusila, da stopi v vodo in se potopi prav do prijazne hišice rojenic. A se je ustrašila te misli. Voda je divja in globoka in Tončka bi utonila, kakor hitro bi stopila vanjo.

Zmajala je z glavo in se ozrla na pašnik. Videla je krave, ki so se bile že davno obrnile in so se zdaj pasle že kraj vasi. Še enkrat je pogledala v špiljo in zakrilila z rokami, a rojenice je niso videle, o, gotovo je niso videle, ker bi sicer vsaj ena stopila iz hišice in zdaj popravila to, kar je zagrešila pri Tončkinji zibel. Saj rojenice pač niso takšne, da bi pustile, da človek trpi zaradi njih na svetu krivico. No, če Tončka danes ni imela sreče, da bi jih priklicala, pa jo bo imela jutri ali pa pojutrišnjem. Saj je Tončka še mlada in majhna, preden pa doraste, bo gotovo nekega dne zagledala rojenice in jim dopovedala, kar je treba.

»In jim tudi bom dopovedala«, se je razveselila sama pri sebi. Vstala je in naglo splezala s skalovja, prebredla

drvečo vodo in hitela za svojimi kravami. Vsedla se je spet na skalo, a v srcu ni bila več žalostna. Kosa ni bilo nikjer več, sonce se je smejalo na modrem nebu in s toplimi žarki srebrilo visoke, skalnate gore, ki so kipele strmo nad dolino. Mati je rekla, da sonce večno molči in da so tudi gore večno neme, a glej — vendar se sonce vedno smeje in ni nikoli žalostno, kakor tudi gore niso nikoli žalostne, ko jih obseva veselo sonce. In gore se smejejo in so s solncem vesele, pa še malo jim ni mar, da so neme.

Tončka se je zasmejala, ko se je domislila vsega tega. V mislih je prepevala tako lepo pesem, da nemara niti kos ne zna peti lepše pesmi. Saj se zdaj lahko smeje s solncem in z goraми, ki so vsi prav tako nemi kot ona a se lahko smeje še lepše, ker ve, da bo jutri ali pojutrišnjem našla rojenico, ki ji z veseljem da tisto, kar ji je pozabila dati v zibeli. Solnce in gore pa tega ne morejo pričakovati, a so vendar veseli. In zakaj bi torej Tončka ne bila še bolj vesela, kot so sonce in gore?

Stric Matic deli nagrade

To pot so bili izžrebani za nagrado:

Scharner Kurt in Berta, uč. IV. razr. in dijak I. razr. gimn. v Ptuj, Panonska ul. 13.

Košir Živko, uč. III. razr. Ljubljana—Vič, C. VI. št. 4.

Guštin Nace, dijak II. razr. gimn. v Ljubljani, Poldimbarskega 17.

Vizjak Nevenka, dijakinja III. razr. gimn. v Celju,

Kolnarič Joško, uč. V. razr. v Ljubljani, Marjanišče;

Frank Aldo, dijak II. razr. gimn. v Ljubljani, Zgornja šiška 167.

Pahič Stanko, dijak I. c razr. drž. real. gimn, v Mariboru,

Gorenc Franc, uč. I. razr. višje nar. š. Kamnje 17, p. št. Rupert pri Mokronogu, Dolenjsko.

Keržan Roman, uč. II. razr. III, drž. gimn. v Ljubljani Bežigrad, Baragova ul. 11.

Žun Živan, dijak v Ljubljani, Vilharjeva c. 41.

Vsak nagrajenec je prejel lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo z „Mladinske knjižnice Jutra“.

Mladjanski

Mačeha

Zdaj vam bom pa še eno povedal o hudobni mačehi.

Saj ni bila hudobna, le pretrisana je bila. Boste čutili.

Živeča je tam došla v južnem kraju in je imela ljutega sina Milutina. Toda razen sinčka Milutinka so bili v hiši še trije otroci. Trije fantki. Trije pastorki. Te je mačeha primožila in kar nič jih ni marala. Mož jo je večkrat pokaral: »Rečem ti, žena, pravično je pri meni in pri Bogu, da tudi moje tri otroke nakrmim, kakor pitaš sinčka Milutinka. Razlezel se bo ta od dobrote, a trije pastorki so blede, poglej jih!«

Reče mož tako in odhitj na delo. Mačeha začne tedaj mesiti testo, da speče otrokom kolačke. Moža se je bala, trdo pest je imel od dela. Šment, na drugi strani ji spet ni bilo pri srcu, da bi njegove tri otroke s kolački redila. Premišlja, premišlja in se domisli:

Umesila je štiri kolačke. Enega skrije za sinčka Milutinka. Tri kolačke pa nese pred hišo, tam se v pesku igrajo vsi štirje otroci. Takole jim reče mačeha:

»Vi trije očetovi, za vsakega od vas sem spekla kolačke. Ubogi sinček Milutinek, ti sa pa brez njega, jojme... Oh, ne! Vi trije! Vsak naj odlozni pošovico. Dajte Milutinu, tako je pravično, da se oče ne bo krega...«

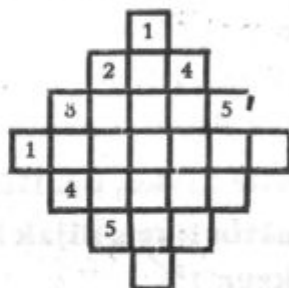
Zdaj pa vi recite, ki ste to prebrali, ali ni bila ta mačeha pravična?

Kvadrat IV

1	2	3	4
			B
2			R
3			A
4	B	R	A

1. spenjalec; 2. kazen; 3. vladajoči način oblačenja; 4. —.

Križanka

Vodoravno: 1. Neosvobojeno slovensko ozemlje; 2. rudnina; 3. tekoč neočiščen sladkor; 4. najznamenitejši protestant; 5. dvojica.

Navpično: 1. isto kot vodoravno; 2. tekoč neočiščen sladkor; 3. rudnina; 4. isto kot vodoravno; 5. isto kot vodoravno.

Rešitev kvadrata III

1. goba; 2. obrv; 3. brat; 4. avto.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. kasta, 5 sla, 7 ol, 8. Kent-ski, 9 os, 11 ar, 12 oj, 14 Ani, 17 brana.

Navpično: 2 as, 3 slatina, 4 ta, 6 pokoj, 10 les, 11 ako, 13 arija, 14 ar, 15 in.

Rešitev besedotvorne uganke

Jug, oca, vij, a: Jugoslavija